

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

E - ISSN: 3139 -1893

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

மலர்வதியின் புதினங்களில் கைம்பெண்கள்

முனைவர் சு. இளமாறன்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை மற்றும் ஆய்வு மையம், இலக்குமிபுரம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
நெய்யூர், கன்னியாகுமரி- 629 802, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

<https://orcid.org/0000-0002-7559-5980>

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இன்றைய சூழலில் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெண்களின் வாழ்வியல், சமூகப் போராட்டம், பாலின ஒடுக்குமுறை, வறுமை, சமூகப் புறக்கணிப்பு ஆகியவை முக்கியமான ஆய்வுப் பொருள்களாக விளங்குகின்றன. குறிப்பாக கைம்பெண்களின் வாழ்க்கை, பொருளாதாரச் சமைகள், சமூக ஒதுக்கல் மற்றும் உளவியல் வேதனைகள் இலக்கியங்களில் பல்வேறு கோணங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. சமகாலத் தமிழ் பெண் எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவரான மலர்வதி, விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டு பல புதினங்களைப் படைத்துள்ளார். அவருடைய காத்திருந்த கருப்பாயி, தூப்புக்காரி, காட்டுக்குட்டி, மற்றும் அண்டியாபீசு ஆகிய புதினங்களில் கணவனை இழந்த பெண்கள், கணவனால் கைவிடப்பட்ட பெண்கள் மற்றும் குடும்பப் பொறுப்பைத் தனித்து ஏந்தும் பெண்களின் வாழ்வியல் உண்மைகள் ஆழமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரை, மலர்வதியின் புதினங்களில் கைம்பெண்களின் சமூக நிலை, பொருளாதாரப் போராட்டம், உளவியல் சிக்கல்கள் மற்றும் அவர்களின் தன்னம்பிக்கையான வாழ்வியல் நிலைப்பாடுகளை ஆராய்கிறது.

திறவுச்சொற்கள்: கைம்பெண், விளிம்புநிலை, வறுமை, சமூக ஒதுக்கல், தாய்மை, மலர்வதி, காத்திருந்த கருப்பாயி, தூப்புக்காரி, காட்டுக்குட்டி, அண்டியாபீசு.

முன்னுரை

சமூகத்தின் நாகரிக வளர்ச்சியை பெண்களின் நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு மதிப்பிட முடியும். பெண்களின் வாழ்வில் கணவனை இழத்தல் என்பது மிகப் பெரிய உளவியல் மற்றும் சமூகச் சவாலாகும். தமிழ்ச் சமூகத்தில் கைம்பெண்கள் பல காலமாகப் பல்வேறு ஒடுக்குமுறைகளுக்கும், அவமானங்களுக்கும் உள்ளாகி வந்துள்ளனர். கணவனை இழந்த பெண்ணின் வாழ்க்கை வெறும் தனிமையோடு முடிவதில்லை; அதனுடன் பொருளாதாரப் பொறுப்பு, சமூகப் பாதுகாப்பின்மை, குழந்தை வளர்ப்பு, உறவினர்களின் புறக்கணிப்பு போன்ற பல்வேறு சிக்கல்களும் இணைகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்களின் சமூக நிலை உயர்வாகக் காணப்பட்டாலும், பிற்காலங்களில் விதவைத்தன்மை ஒரு சமூகச் சாபமாகக் கருதப்பட்டது. கைம்பெண்கள் மங்கள நிகழ்வுகளில் பங்கேற்கக்கூடாது, அலங்காரம் செய்யக்கூடாது, மறுமணம் செய்யக்கூடாது என்ற பல கட்டுப்பாடுகள் அவர்கள்மீது சுமத்தப்பட்டன. இத்தகைய சமூகச் சூழல்களில் பெண்கள் அனுபவிக்கும் வலிகளையும் போராட்டங்களையும் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்து வருகின்றன. இவ்வகையில், சமகாலப் பெண் எழுத்தாளரான மலர்வதி, விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வை மையமாகக் கொண்டு படைத்துள்ள புதினங்களில் கைம்பெண்களின் இருப்பியலை மிகவும் யதார்த்தமாகச் சித்தரிக்கிறார்.

மலர்வதியின் படைப்புகள்

கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தக்கலையை அடுத்த வெள்ளிகோடு பகுதியைச் சார்ந்தவர் இளம்படைப்பாளர் மலர்வதி. இயற்பெயர் மேரி புளோரா. ஒன்பதாம் வகுப்பின் பாதியில் படிப்பு பறிபோனது. அதன்பின் தொடர்ந்த வாசிப்புகளும், பல்வேறு வாழ்க்கை அனுபவங்களுமே புதினங்கள் படைப்பதற்கு காரணங்களாகின. தொடக்ககால எழுத்துகள் நாடகங்களாக வெளிவந்தன. அதன்பின் சமயம்சார்ந்த கட்டுரைகள், தவக்கால வழிபாட்டு நூல்கள் ஆகியன மூன்று தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. தொடர்ந்து தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம் வழியாக பி.லிட் தமிழ் கற்றார். 2008ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'காத்திருந்த கருப்பாயி' புதினம் முதல் படைப்பாகும். அதன்பின் 2012ஆம் ஆண்டு வெளியான 'தூப்புக்காரி' புதினம் சாகித்ய அகாதெமி யுவ புரஸ்கார் விருதைப் பெற்றது. 'காட்டுக்குட்டி' நாற்பது நாட்கள், அண்டியாபீசு, கய்த பூவு ஆகிய புதினங்களை எழுதியுள்ளார். கருணை இயேசுவின் கல்வாரி கண்ணீர், கழுமரத்தில் தொங்கிய கடவுளின் அன்பு, சிலுவை வழி சிகரம், இலக்கியபடைப்புகள், கருப்பட்டி(சிறுகதைகள்) சராவின் ஊஞ்சல்(கவிதை), வெற்றுப் பக்கங்கள் (சிறுகதை), முதல் காட்சிகள்- (கட்டுரை) ஆகிய படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார். 2015ஆம் ஆண்டு முதல், குழுதம் தீராநதியில் சூழல் சார்ந்த கட்டுரைகள், எழுத்து ஆளுமைகளின் நேர்காணல்கள் சிறுகதைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

கைம்பெண் – சொல்லாக்கமும் சமூகப் பொருளும்

'கைம்பெண்' என்பது கணவனை இழந்த பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். தமிழ்ச் சமூகத்தில் கைம்பெண் என்ற அடையாளம் வெறும் குடும்ப நிலையைக் குறிக்கவில்லை; மாறாக சமூக ஒதுக்கலையும், அவமானத்தையும், பாதுகாப்பின்மையையும், பொருளாதாரப் போராட்டத்தையும் குறிக்கிறது. சங்க காலத்தில் பெண்களுக்கு ஒரு அளவு சமூகச் சுதந்திரம்

காணப்பட்டாலும் பிற்காலத்தில் விதவைத்தன்மை கடுமையான சமூகக் கட்டுப்பாடுகளால் சூழப்பட்ட நிலையைக் கண்டது. கணவனை இழந்த பெண் குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் இரண்டாம் நிலை மனிதராகக் கருதப்பட்ட சூழல், தமிழ்ச் சமூகத்தில் நீண்ட காலம் நிலவியது. மங்கள் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்கக் கூடாது, அலங்காரம் செய்யக்கூடாது, மகிழ்ச்சியான நிகழ்வுகளில் இடம் பெறக்கூடாது என்ற எண்ணங்கள் அவர்களை சமூகத்திலிருந்து அந்நியப்படுத்தின.

காத்திருந்த கருப்பாயி புதினத்தில் கைம்பெண்

காத்திருந்த கருப்பாயி புதினத்தில் இடம் பெறும் செல்லப்பனின் தங்கை சுசீலா. சுசீலாவின் கணவன் பனியன் கம்பெனியில் வேலை பார்த்து வந்தார். அவர்களுக்கு திவாகர் என்ற மகன் இருந்தான். திவாகர் சிறுகுழந்தையாக இருக்கும்போது, அவன் அப்பா இறந்து விட்டார். அவன் அம்மா சுசீலா தான் வேலைச்செய்து தனது மகன் திவாகரைப் படிக்க வைத்தான். அவனின் படிப்புக்குப் பின்னால் அவன் அம்மாவின் உழைப்பு இருந்தது என ஆசிரியர் கூறுவதிலிருந்து கைம்பெண்ணின் நிலை வெளிப்படுகிறது. (காத்திருந்த கருப்பாயி, ப.63).

தூப்புக்காரி புதினத்தில் கைம்பெண்கள்

தூப்புக்காரி என்ற புதினம், ஒரு துப்புரவுத் தொழிலாளியின் துயரம் நிறைந்த கதையைச் சொல்கிறது. குமரி மாவட்ட வழக்குச் சொற்களில் துப்புரவாளர்களைத் 'தூப்புக்காரி' என்றழைக்கின்றனர். கனகம், ரோஸ்லி இருவரும் தோழிகள். இவர்கள் கால்வாய் துப்புரவு செய்வது. மருத்துவமனை கழிப்பறை. பிரசவ பெண்களின் தூமத் துணிகளை அலசுவதும் சுத்தம் செய்வது என துப்புரவு மணிகளில் ஈடுபடுகின்றனர். கனகத்தின் மகள் பூவரசியும் இவ்வேலையில் ஈடுபடுகின்றாள். இத்தொழில்களை இவர்களின் ஜீவாதாரமாக உள்ளது. மக்களின் உணவு எச்சில்களும் பெண்கள் பயன்படுத்தும் மாதவிடாய் கழிவுகளும் மோளும் தூறலுமாக நிறைந்த கழிவுத் தொட்டியில் இருந்து வாரி எடுத்து தள்ளு வண்டியில் கொண்டு செல்வது கனகத்தின் தொழிலாக இருந்தது.

“இந்த அழுக்கு நார்த்தமெல்லாம் மனுசனுக்கிட்ட வந்ததுதான். வெறும் மணத்த மட்டும் தேடி ஒடுற மனுஷன் அவனிடமிருந்து வாற கழிவு நார்த்ததை ஒணரவே மாட்டான் தெனம் தெனம் குளிச்சாதான் ஒடம்பும் மணக்கும் இல்லேண்ணா இதுவும் நார்த்தான் செய்யும்” (தூப்புக்காரி, ப.30) எனக் கழிவுகள் பற்றிச் சொல்லும் கனகத்தின் வாழ்வு கழிவுகளால் நிரம்பியது.

‘தூப்புக்காரி’யான கனகத்தின் மகள் பூவரசியும், சூழ்நிலை நிர்பந்தத்தின் காரணமாக ‘தூப்புக்காரி’யாகவே வாழ வேண்டிய சூழலை, இந்தச்சமூகம் அவளுக்கு கொடுக்கிறது. கனகம், பூவரசி, ரோஸ்லின் மற்றும் மாரி ஆகிய பாத்திரப் படைப்புகளின் மூலம் தூப்புரவுத் தொழிலாளிகளின் துயர வாழ்க்கையை நம் மூளைக்குள் செலுத்தி விடுகிறார் மலர்வதி. மாரி மலக்குழிகளுக்குள் இறங்கும் போதும், கழிவறைகளில் மலத்தைத் சுத்தப்படுத்தும் போதும் ஏற்படும் நாற்றம் நமது நாசித்துவாரத்திற்குள் நுழைந்து விடுகிறது. இப்புதினம் மலர்வதியின் வார்த்தைகளில் உயிர் இருப்பதை வெளிக்காட்டுகிறது.

கனகமும் மகள் பூவரசியும்

நாடார் சாதியைச் சேர்ந்த கனகம், கனகத்தின் கணவன் மது அருந்து பழக்கம் உடையவன் என்பதினால் மதுவுக்கு அடிமையாகி கடைசியில் புற்றுநோய் வந்து தனியார் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படுகிறார் கனகம் சேர்த்து வைத்திருந்த பணம் எல்லாம் தன் கணவனின் புற்றுநோக்கி செலவாகிவிட்டது. மேலும் மருந்துகள் வாங்க அவன் மருத்துவமனையில் தலைமை மருத்துவரின் உதவியை நாடினான். அவரும் கனகதிற்கு கடன் கொடுத்து உதவினார். ஆனால் தன் கணவன் உயிரைக் காப்பாற்ற முடியாத கனகம் அந்த மருத்துவமனையில் கடனாளி ஆகிவிட்டான். இதனால் கனகம் தன் கணவன் கணவர் இறந்த பிறகு தன்மகள் பூவரசியை வளர்த்து பெரியவளாக்க பல துன்பங்களை அனுபவிக்க நேரடிகிறது. சிறிய சிறிது தான் சேமித்து வைத்த பணம் எல்லாம் கணவருக்கே செலவு செய்தால் குடும்பத்தை நடத்த கனகதிற்கு போதுமான வருமானம் கிடைக்கவில்லை.

தனது கணவனின் மருத்துவச் செலவிற்காக ஏற்பட்ட கடனை அடைப்பதற்காக அந்த மருத்துவமனையில் தூப்புரவுத் தொழிலாளியாகச் சேருகிறாள். தன் உணவை மறந்து கடினமாக உழைத்து வேலை செய்யும் இடத்தில் ஏற்படும் மன வேதனைகளை எல்லாம் சகித்துப் பணி செய்கிறார். உடல் நலம் குன்றி மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்படுகிறாள் தன் மகளை நல்ல நிலையில் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்து இருந்தாள். “பொதுவாகக் கழிவறைக்குள் நுழைந்தால் நாற்றம் ஒரே நாற்றம் ஈக்களும் கொசுக்களும் ஆங்காங்கே குடித்தனம் நடத்திக் கொண்டிருந்தன. மலத்தில் உணவு தேடியவைகள் இவள் மணம் அறிந்ததும் இவளைச் சூழ்ந்துக் கொண்டன. உலர்ந்தும் உலராமலும் கிடந்த மலங்கள் கரை முழுதும் தொடர்ச்சியாகத் தெரிந்தன.” (தூப்புக்காரி, ப.56) பெண்கள் கழற்றி எறிந்த மாதவிடாய் அழுக்குகள் என அத்தனையும் தூப்புரவு செய்தாள் கனகம் என்று கழிவுத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பெண்களின் வலியைப் புதினம் குறிப்படுகிறது. “இந்த பொரட்டாசி வரம்ப இருபத்திநாலு வயது பொறந்தரும் எனக்க குட்டிக்கும். முளகு மூடல் ஏழாவது வர படிச்சிட்டு மூணு வருசம் அண்டியாபிசு போனா. அது ஒடம்புக்கு களியேலண்ணு பொறவு தையலு படிச்சப் போனா” (தூப்புக்காரி, ப.24.) என்று கனகம் பூவரசியின் தொழில் குறித்து கூறுகிறாள். சக்கிலிய சமூகத்தில் பிறந்த மாரி, தன் பெண்ணைக் கேட்டதற்காக வருந்தும் கனகம், பிறகு தங்களுக்கு அவனே துணை என்று புரிந்து கொண்டு ஏற்றுக் கொள்ளும்போது உயர்ந்து நிற்கிறாள்.

மனோவிற்கும், பூவரசிக்குமான காதல் இயல்பாக வந்து, அவர்கள் இணைந்து, பின்பு உதிர்ந்து விடுகிறது. சமுதாயத்தில் தங்களை விட உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களை தன்மகள் காதலிப்பதை அறிந்தவன் மருத்துவமனையில் இருக்கும்போது அதிக மாத்திரையை செய்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறான். அழகான மனோவின் மீது ஏற்பட்ட காதலால் பூவரசிக்கு அழுக்கானவனாகத் தெரியும் மாரி, மனோ அவளைக் கைவிட்ட பின்னரும் அவளை ஏற்றுக்கொள்ளும் போது மனதிலும் செயலிலும் பேரழகனாக உயர்ந்து நிற்கிறான். இந்த நாவலுக்கு மாரியே உயிர் கொடுக்கிறான்.

காதலனால் கைவிடப்பட்டு கர்ப்பவதியாகி கலங்கி நிற்கும் பூவரசியின் குழந்தைக்கு தந்தையாகி, அவளை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது நாம் நெகிழ்ந்து விடுகிறோம். அந்தக் குழந்தையை, நன்றாக படிக்க வைத்து கழிவுகளை நீக்கும் இயந்திரம் கண்டுபிடிக்க வைத்து, தம் போன்ற துப்புரவுத் தொழிலாளிகளின் இழிந்த வாழ்க்கையை போக்குவோம் என்று வைராக்கியம் கொள்வது அவனின் அழகான கனவாகும். ஆனால், கனவு நிறைவேறாமலே மரித்துப் போகிறான் மாரி.

மாரியின் இறப்பு பூவரசிக்கு துன்பத்தைத் தந்தாலும், அவனது தன்னம்பிக்கை தரும் வார்த்தைகளின் மூலம் அவள் வாழ்கிறாள்; அவனது கனவை நினைவாக்கும் விதமாக தமது மகளை வளர்க்க வேண்டும் என்று உறுதி கொள்கிறாள். நேசித்தவனை கரம்பிடிக்க முடியாமலும், அரவணைத்தவனை இழந்தும் வலிகளைச் சுமந்த பூவரசி, ஒரு வலிமையான பெண்ணாக உருமாறுகிறாள். தன் அம்மாதான் தூப்புக்காரியாக வாழ்ந்து வந்தாள், தானும் அவ்வாறு இருக்கக் கூடாது என்று நினைக்கிறாள் பூவரசி. விதி பூவரசியையும் தூப்புக்காரியாக மாற்றி விடுகிறது. தன் விதியை நொந்துகொண்டே அவள் வாழ்க்கையை எதிர்கொள்கிறாள்.

கதையின் ஆரம்பம்தான் கதையின் முடிவாக மாறி விடுகிறது. கதையின் ஆரம்பிக்கும்போது, கனகம் அவள் பெண் பூவரசி இருக்கிறார்கள். அதேபோல் பூவரசியும் அவள் பெண்ணும் இருக்கிறாள். பூவரசியின் கணவன் மாரி இறந்ததால், குழந்தையும் உடல் இளைக்கிறது, அவளும் மலம் அள்ளுகிறாள். அப்போதுதான் குழந்தையைத் தத்துக்கொடுக்க மருத்துவர் ஒருவர் கேட்கிறார். தான் போல அல்லாமல் தன் பிள்ளை நன்றாக வாழும் என்ற எண்ணத்தில் ஒத்துக்கொள்கிறாள் . அந்த நாளும் வருகிறது. புதிய பெற்றோர் கையில் தூப்புக்காரியின் குழந்தை. குழந்தை அணிந்திருந்த பழைய கிழிந்த ஆடையைக் கழட்டுகிறார்கள். புத்தாடை அணிவிக்கிறார்கள். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் குழந்தை பணக்கார வாழ்க்கைக்குப் பயணமாகப்போகிறது. அந்த நேரம் வந்துவிட்டது.

சட்டென தூப்புக்காரி ஆவேசமாகிறாள்.

ரோசம் கொள்கிறாள். ஒரு முடிவுக்கு வருகிறாள். தன் மகளைக் கேட்டு கை நீட்டினாள் என் பொண்ணு எனக்கு வேணும் நான் அவளை வளர்ப்பேன் என்று ஆதங்கத்தோடு குழந்தையை அவரிடம் இருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து தன் மார்போடு அனைத்து நடக்கத் தொடங்கினால் பூவரசி.

காட்டுக்குட்டி புதினத்தில் கைம்பெண்கள்

குடும்பமாய் நிலைத்து நிற்க ஆசைப்படும் இரு பெண்களின் (ரமணி, குட்டிமணி) கதை மலர்வதியின் “காட்டுக்குட்டி” புதினம். ரமணி செய்த தவறு ஒருவனைக் காதலித்ததுதான். ரமணி ராயனின் காதலில் தன்னை இழந்தாள். ரமணி தன் வயிற்றில் ராயனின் வாரிசை சுமக்க தொடங்கினாள். “ஊரிலுள்ள தங்கப்பன் என்பவனின் இளைய மகன் ராயனைக் காதலித்து வயிற்றில் பிள்ளை வாங்கிக் கொண்டாள் அவள் ஏமாற்றமாகப் பெற்ற மகள் குட்டிமணியோடு இன்றுவரை தனியாக வாழ்கிறாள். தனது வாழ்வின் அவலங்களை நினைத்தாள். இத்தனை தரம் தாழ்ந்து போவதற்கு அவள் தான் காரணம். அறியா வயதில் அவன் கொடுத்த முத்தம், அவன் அரவணைப்பு, அதில் வந்த குழந்தை, அதற்கு ஒரு தந்தை என்ற தேடல் இப்படியொரு அவலத்திற்கு அவளைத் தள்ளியது.”(காட்டுக்குட்டி,ப.48) அவனால் கைவிடப்பட்ட போது சூழ்நிலைகளால் அவள் விபச்சாரியாக்கப்பட்டாள். மகள் காட்டுக்குட்டி என்ற குட்டி மணி அதிலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும் என்று ரமணி ஆசைப்படுகிறாள். காட்டுக்குட்டி என்றால் அப்பன் பெயர் தெரியாமல் பிறக்கும் குழந்தை மீது சுமத்தப்படும் அவச்சொல்லாகும். வாலிப வயதைத் தொட்டாலும் அவள் எல்லோரின் பார்வையிலும் காட்டுக்குட்டிதான். காலந்தோறும் அந்தப் பெயர்தான். அப்பெயரை மாற்ற அம்மா ரமணி பெரும் சிரமங்களை எதிர்கொள்கிறாள். தன் வாழ்வு இவ்வாறு சீரழியவே தன் மகளான காட்டுக்குட்டி என்ற குட்டிமணியாவது இதிலிருந்து மீண்டு நிறைவாழ்வு அடைய வேண்டும் என்பது ரமணியின் விருப்பமாக உள்ளது. ரமணி காதலனால் வஞ்சிக்கப்பட்டவள். அதன் பின்னுமிரண்டு ஆண்டுகளிடம் காதல் போதையில் கரைந்து நம்பிப் போய் ஏமாந்தவள்.

குட்டி மணி

கொள்ளையடித்தும் ஊர் வாயில் விழுந்தும் இம்சிக்கும் ஒரு கும்பல் குட்டி மணியை அபகரிக்கப்பார்க்கிறது. ரமணி மீண்டெழுவது முக்கியமாக இருக்கிறது. வெறும் மூச்சை இழுத்து விட்டுக்கொண்டு ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்வது போல் அவள் வாழ்க்கை அமையவில்லை. “குட்டிமணி பாதி கிழவனுக்குக் கூட திருமணம் செய்து வைக்க இயலாதபடி தனித்து விடப்பட்டவள். ஓணாந்து போன பொறகு அம்புடு வெள்ளம் ஊத்தினாலும் கொவுராத. நான் ஒணந்தாச்சி. ஒணந்து ஒணந்ததுதா, ஒரு பொட்டச்சி ஒணந்து போச்சுண்ணா. அவ மனசெக்கூட பேசாட்டா பிறகு அவ கூட பேச ஒக்காது. அவ தேகம் கூட அழுகிப்பெறகு ஒணந்து போகும்” (காட்டுக்குட்டி, ப.42) என்ற வரிகளில் வெளிப்படுவது பெண்களின் நிராசையின் ஏமாற்றத்தின் வெளிப்பாடாக உள்ளது.

தனது அறியாத வயதில் தன்னை சீரழித்த முத்துவின் பாலியல் வக்கிரம் நினைவிற்கு வரும் போதெல்லாம் தன்னை மரணத்திற்குள் அழைத்துப் போகாத என்று வருந்தினாள். தன் தாயின் தொழிலால் குட்டிமணியும் தரம் குறைந்தவளாய் சமூகத்தில் பார்வையில் காணப்பட்டாள். குட்டிமணி வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வோடு, சில்வர் பாத்திரக்கடையில் வேலைக்கு சென்றாள். அந்தக் கடைக்கு வரும் பலரும் இவரை காட்டுக்குட்டி என்றே அழைத்து வர, பால்ராஜ் மட்டும் குட்டிமணி என்று அழைப்பான். அவளின் அன்பு அக்கறையான பேச்சும் குட்டிமணிக்கு மிகவும் பிடித்து போக அவனுக்கு தெரியாமலேயே பால்ராஜ் மீது குட்டிமணி காதல் வளர்த்தாள். பால்ராஜ் வேறு ஒரு பெண்ணை திருமணம் செய்ததைக் குட்டிமணி அறிந்து வருந்தினாள். குட்டிமணி பாத்திரக் கடை முதலாளியின் பாலியல் தீண்டலால் வேதனை பட்டாள். வெளியே செல்ல முடியாமல் தவித்தாள் முதலாளியின் அத்துமீறல்களை எதிர்த்துப் போராடும் பெண்ணாகக் காணப்பட்டாள். முதலாளி மனைவி வீட்டில் அடிக்க, அவமானம் கொண்டு வெளியே அழுது கொண்டே சென்ற குட்டி மணியை இதமான தென்றல் மட்டும் ஆறுதலாக தடவி

சென்றது என்று தடவி சென்றது என மலர்வதியின் கதைக்களம் விரிந்தது. ரமணி காதலில் ஏமாற்றப்பட்டு கையில் குழந்தையோடு சமூகத்தால் புறம் தள்ளபடுகின்றாள். குழந்தைக்கு தந்தையைத் தேடும் முயற்சியில் அவள் பாலியல் தொழிலாளியாக உருவாக்கம் பெறுகின்றாள்

பவளம்

காட்டுக்குட்டி நாவலில் வரும் பவளம் தன் மகனை குலத்தொழில் செய்யக்கூடாது என்று நினைத்து வளர்த்து வந்தால் ஆனால் தனது கணவன் ஆக்கி இருக்கக்கூடிய குருசுவினுடைய எதிர்ப்பாராத இறப்பு மகனின் தோள் மீது கணவனின் தொழில் வந்து அமர்ந்தது இது பவளத்தை இவ்வாறு பருத்தியது தன்னை பழித்த தன் ஜாதியினர் மகனை படிக்க வைத்து பெரிய ஆளாக்கம் மாற்ற வேண்டும் என்ற அவளது ஆசைகள் பொழிந்து போனது தன் மகனுக்காக எதிர்காலம் தன் கண் முன்னே தகர்க்கப்படுவதை எண்ணி கவலைப்பட்டால் பவளம் தன் மகனின் நிறைவேறாத ஆசைகளோடு கடுமையான நோயோடும் தன் வாழ்க்கையை கடைசி வரை தன் மகனோடு நகர்த்தினாள். இந்நிலையைக் காட்டுக்குட்டி புதினம் வெளிக்காட்டுகிறது.

மகாராணி

மகாராணி என்ற பெண், தன் காதல் கணவன் கட்டிட வேலைக்கு சென்ற இடத்தில், கட்டிடத்திலிருந்து கீழே விழுந்து உடல்நிலைச் சரி இல்லாமல் போன காரணத்தினாலும், தன்னுடைய குழந்தையை வளர்க்க போதுமான வருமானம் இல்லாத காரணத்தினாலும் பாலியல் தொழிலாளியாக உருவாக்கம் பெற்றதனை, “சினேகிச்சி கெட்டுன மாப்பிள்ளை படுத்த படுக்கையாகக் கெடக்குறத பாக்க ஒக்கேல. அவருக்க கண்ணு காண மாப்பிள்ளைப் பிடிச்சப் போறதை பார்த்துட்டே கிடைக்கிய அவரையும் கொன்னுடு நானும் செத்துப்போக்கு தோணுது. ஆனா எனக்கு ஒண்ணர வயசுல ஒரு மொவன் இருக்கியான். அதான் பிடிச்ச பிடிச்ச நிக்கியேன்” (மலர்வதி, காட்டுக்குட்டி, ப.48.) என்ற கூற்றிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இவ்வாறு தொழில் ரீதியாக உருவாக்கம் பெற்ற கைம்பெண்களாகப் ரமணி, மகாராணி ஆகியோரின் கதைகளை, காட்டுக்குட்டி புதினம் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறது.

அண்டியாபீசு

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள முந்திரி தொழிற்சாலைகளின் வாழ்க்கைச் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட புதினமாகும். தொழிலாளர் பெண்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும், வறுமையையும், பாலின ஒடுக்குமுறையையும், குடும்பப் பொறுப்புகளையும், சமூகச் சுரண்டல்களையும் பதிவு செய்கிறது. குறிப்பாக கணவனை இழந்த கைம்பெண்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்கள், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சமூக அவமதிப்புகள், பொருளாதார நெருக்கடிகள் மற்றும் மனரீதியான போராட்டங்கள் ஆகியவை இப்புதினத்தில் ஆழமாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

குமரி மாவட்டப் புனைவுகளில் பெண்களுக்கு இங்கு 'விதிக்கப்பட்ட' தொழிலாக உள்ள முந்திரி தொழில் பற்றி மிக யதார்த்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. 'அண்டி ஆபிஸ்' என்ற வட்டார வழக்கில் இவர்களின் தொழில் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. "குமரி மாவட்டத்தில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் முந்திரி ஒரு பருவகாலத் தொழிலாகும். 1950-ல் தான் இது முதன்மையான தொழிலாக உருவானது. பின்பு முந்திரி பருப்பு தொழிற்சாலைகள் இங்கு அதிகரித்தன. தற்போது 600க்கும் மேற்பட்ட தொழிற்சாலைகள் இங்கு உள்ளன. இதில் பெண்கள் தான் வறுத்த முந்திரிக் கொட்டைகளிலிருந்து ஓடுகளை நீக்கும் பணியினையும் இயந்திரத்தின் உதவியினால் வறுத்த முழுவிதைகளில் இருந்து பருப்பை எடுக்கும் பணியினையும் செய்கின்றனர். இத்தொழிற் சாலைகளில் 60 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பெண்கள் பணி செய்து வருவதாக"(ஐசக் ஜெயதாஸ், கன்னியாகுமரி மாவட்ட வரலாறு, ப.130.) ஐசக் ஜெயதாஸ் குறிப்பிடுகிறார். உண்மையில் இத்தொழில் பணிப்பளு நிறைந்ததாகும். கூலி குறைவாகவும் பெறும் பெண்களே ஆலை முதலாளிகளின் தேர்வாகும். இத்தொழில் செய்யும் கைம்பெண்களின் உழைப்புச் சுரண்டல்களையும், பாலியல் சீண்டல்களையும்

அண்டியாபீசு**என்னும்****புதினம்**

வெளிப்படுத்துகிறது.

இப்புதினத்தில் வரும் பெண்கள் கணவனால் கைவிடப்பட்டவர்கள்; பொறுப்பற்ற கணவனைக் கொண்டவர்கள்; கணவனை இழந்தவர்கள்; குடும்பத்தின் முழுப்பொறுப்பையும் சுமப்பவர்கள். அண்டிப் பருப்பு என்னும் முந்திரிப் பருப்பைத் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகளில் கடுமையான பணிச்சுமையும் மோசமான பணிச்சூழலும் காணப்படுகின்றன. இந்தத் தொழிலகங்கள்தான் திக்கற்ற பல பெண்களுக்கான வாழ்வாதாரமாகும். பணியில் உள்ள கஷ்டங்கள் ஒருபுறம் இருக்க இங்கே வேலை செய்பவர்களைச் சமூகம் இழிவாகப் பார்க்கிறது. துயரங்களையும் களங்கங்களையும் சுமந்தபடி வாழும் இத்தகைய பெண்களில் ஒருத்திதான் ஓமனாள். ஓமனாளைப் பின்தொடரும் கதையாடல் அவளைப் போன்ற பிற பெண்களையும், சுமையாக அவர்கள் வாழ்வில் கவிந்திருக்கும் ஆண்களையும், கண்ணுக்குத் தெரியாத விலங்காகப் பற்றியிருக்கும் சமூகச் சூழலையும் அழுத்தமாகச் சித்தரிக்கிறது. கழற்ற முடியாத விலங்குகளுக்கும் அரிதான விடுதலை வாய்ப்புகளுக்கும் இடையே அல்லாடும் பெண்களின் வாழ்க்கையை உயிரோட்டத்துடன் கண்முன் நிறுத்துகிறார் மலர்வதி. கடன்காரனின் உடல் பசிக்கு கலங்காமல் மனைவியையே தாரை வார்க்க என்னும் கணவனும், நம்பிய பெண்ணின் கருப்பையில் உயிர் வந்ததும் கை கழுவும் ஆணும், குடியே குடித்தனமாய் வாழும் குடிமகன்களும் என கறை படிந்த ஆண்களே கதைக்களங்காக விரிகின்றன. தங்கத்தின் சத்தியனும், வாழ்வின் வெள்ளத்தில் எந்த ஓரத்திலும் கரை ஒதுங்க முடியாமல் கஷ்டப்படும் ஓமனாளுக்கு ஓமனக்குட்டனும், மனதிற்கு நம்பிக்கை அளிக்கிறார்கள்.

முடிவுரை

குமரி மாவட்டத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு பெண்களின் 'இருப்பினைப் பேசுகின்ற மலர்வதியின் புதினங்களில் அவர்களின் சமூகப் போராட்டமே மையமாக இருந்திருக்கின்றது..

காத்திருந்த கருப்பாயி, தூப்புக்காரி, காட்டுக்குட்டி, மற்றும் அண்டியாபீசு ஆகிய புதினங்களில் கைம்பெண்கள் வெறும் பரிதாபத்திற்குரியவர்களாக அல்லாமல், தன்னம்பிக்கை, தாய்மை, தியாகம் மற்றும் போராட்ட மனப்பான்மை கொண்டவர்களாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர். கணவனை இழந்த பிறகும் குடும்பத்தைத் தாங்கி நிற்கும் பெண்களின் மனவலிமை, பொருளாதாரப் போராட்டம், சமூக ஒதுக்கல் மற்றும் உளவியல் வேதனைகள் ஆகியவை மலர்வதியின் புதினங்களில் ஆழமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கைம்பெண்களின் குரலை இலக்கியத்தின் வழியாக சமூகத்திற்குக் கொண்டு செல்லும் பணியை மலர்வதி சிறப்பாக நிறைவேற்றியுள்ளார். எனவே, அவருடைய புதினங்கள் கைம்பெண்களின் வாழ்வியல் வரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் முக்கியமான பெண்ணிய ஆவணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

துணைநூற்பட்டியல்

1. ஐசக் ஜெயதாஸ், கன்னியாகுமரி மாவட்ட வரலாறு, மெக்கல்ராய் பப்ளிகேஷன்ஸ், வில்லுக்குறி, கன்னியாகுமரி மாவட்டம், 2020.
2. மலர்வதி, காட்டுக்குட்டி, கிழக்கு பதிப்பகம், சென்னை. 2016.
3. மலர்வதி, காத்திருந்த கருப்பாயி, கிழக்கு பதிப்பகம், சென்னை, 2017.
4. மலர்வதி, தூப்புக்காரி, மதி வெளியீடு, மார்த்தாண்டம், 2013.
5. மலர்வதி, அண்டியாபீசு, காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில், 2013.
6. முருகேசபாண்டியன், நவீனப் புனைக்கதைப் போக்குகள், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., 2014.